

Arrest

nr. 51 247 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid
2. de gemeente Overijse, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Overijse houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter) en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 augustus 2010, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht door de gemachtigde van de burgemeester van Overijse op 17 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van de Kameroense nationaliteit te zijn.

Op 26 september 2001 is verzoeker als student naar België gekomen en wordt aan verzoeker een tijdelijk verblijfsrecht toegekend als student, beperkt tot de duur van zijn studie. Zijn A-kaart was geldig tot 31 oktober 2009.

Op 5 juni 2010 huwt verzoeker met mevrouw *I.P.* (...) die in het bezit is van een B-kaart, een verblijfsrecht van onbeperkte duur.

Op 27 juli 2010 stuurt verzoeker een brief naar de gemeente Overijse op basis waarvan hij een aanvraag gezinshereniging indient tot het verkrijgen van een verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In het kader van zijn aanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een medisch attest, een ziekteverzekeringsattest, een uittreksel van het strafregister, een bewijs SIS en een bewijs van zijn huwelijk.

Op 6 augustus 2010 legt verzoeker in het kader van zijn aanvraag van 27 juli 2010 nog enkele bijkomende documenten neer, met name een medisch getuigschrift en een kopij van zijn paspoort met visum.

Op 17 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Overijse een beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN DE VERBLIJFSAANVRAAG

Gelet op artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

- De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1 ° of 2 °, van de wet;

Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk:

Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, § 2 van de wet bedoelde bewijzen over:

Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: zijn verblijfsvergunning is vervallen sedert 31.10.2009

-Overeenkomstig de beslissing van de minister of zijn gemachtigde die hierbij gevoegd wordt, beantwoordt de betrokkene niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3 ° van de wet;(...)”

Op 17 augustus 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht door de gemachtigde van de burgemeester van Overijse. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

0 - artikel 7, eerste lid, 2E: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van 3 maanden: de verblijfsvergunning is verstreken sedert 31 oktober 2009(...)”

2. ontvankelijkheid

2.1. De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, voert in haar nota met opmerkingen een exceptie van onbevoegdheid aan en stelt niet de auteur te zijn van de eerste bestreden beslissing en vraagt om buiten de zaak gesteld te worden.

Zij betoogt dat de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard, werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester van Overijse en dat de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing tot onontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 8 oktober 1981) slechts toebehoort aan de burgemeester of zijn gemachtigde.

Zij benadrukt dat de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris desbetreffend over geen enkele bevoegdheid beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat artikel 12*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt, zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In drie gevallen kan de betrokken vreemdeling zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België, met name:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12*bis*, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en voor het einde van deze machtiging alle in artikel 12*bis*, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
3. indien hij zich bevindt in uitzonderlijke omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12*bis*, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 68-69) blijkt duidelijk dat, behoudens wanneer de vreemdeling die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vraagt uitzonderlijke omstandigheden inroept, het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokken vreemdeling verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. In de memorie van toelichting wordt immers gesteld dat *“(de) aanvraag moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokkene dat verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Het gemeentebestuur moet zich ervan vergewissen dat de aanvrager voldoet aan de in (artikel 12*bis*,) § 1, tweede lid, 1° of 2° vastgelegde voorwaarden (die het mogelijk maken om het verzoek op het Belgisch grondgebied in te dienen). Het gaat niet om een doorgedreven onderzoek, wat bij het onderzoek ten gronde hoort, maar om de verificatie dat alle vereiste documenten worden overgelegd en dat ze, indien dat nodig is, aan de vereiste formele voorschriften (legalisatie) voldoen”* en wordt verder verduidelijkt dat in het geval van de indiening van de aanvraag door een vreemdeling die verklaart zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden die hem verhinderen naar zijn land terug te keren om de nodige binnenkomstdocumenten aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post *“het gemeentebestuur zelf geen uitspraak (mag) doen over de ontvankelijkheid van de aanvraag en (...) de zaak onverwijld (moet) doorgeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die de door de vreemdeling ingeroepen argumentatie onderzoekt”*.

De bevoegdheidsverdeling tussen het gemeentebestuur en de gemachtigde van de minister of staatssecretaris met betrekking tot het ontvankelijkheidsonderzoek in het kader van de aanvragen die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zijn ingediend, wordt ook in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (*BS* 4 juli 2007) duidelijk omschreven. Hierin wordt bevestigd dat het gemeentebestuur in beginsel het ontvankelijkheidsonderzoek dient door te voeren en dat enkel in het geval de aanvrager uitzonderlijke omstandigheden inroept het gemeentebestuur *“na de woonstcontrole (...) de aanvraag, de overgelegde*

documenten en een bewijs van identiteit van de aanvrager onverwijld naar de Dienst Vreemdelingenzaken - Bureau gezinshereniging - artikel 10 (stuurt), die een beslissing zal nemen over de ontvankelijkheid van de aanvraag”.

Artikel 26, § 2 van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“§ 2. Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.

Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt wordt hem, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, overeenkomstig de modellen van bijlage 12 of 13, kennis gegeven van de beslissing waarbij hem bevolen wordt het grondgebied te verlaten.”

In casu heeft de gemachtigde van de burgemeester een beslissing genomen houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag van verzoeker om reden dat verzoeker niet alle in artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen heeft overgemaakt. In deze beslissing is geen sprake van de voormelde uitzonderlijke omstandigheden, zodat kan worden aangenomen dat deze beslissing werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester en niet door de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid.

De exceptie van onbevoegdheid van de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing wordt aangenomen. Er wordt ingegaan op het verzoek om haar buiten de zaak te stellen met betrekking op de eerste bestreden beslissing. Verzoeker verzet zich niet tegen de buiten de zaakstelling van de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

2.2. In zoverre het beroep van verzoeker gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 augustus 2010, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, samen met de verwerende partij, op dat verzoeker in zijn enig middel enkel de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag viseert. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker geen middelen aan.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 14 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). *In casu* wordt er geen middel aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing. Derhalve is het beroep in zoverre het is ingediend tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk bij gebrek aan een uiteenzetting van middelen.

3. Rechtspleging

De tweede verwerende partij, zijnde de gemeente Overijse, verschijnt niet ter terechtzitting. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd zij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. De advocaat van verzoeker vraagt ter terechtzitting om toepassing te maken van artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

De Raad wijst erop dat het vermoeden van instemming met het beroep zoals bedoeld in artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet op zich de Raad er niet toe verplicht de vordering toe te wijzen. De Raad acht zich met name daar niet toe verplicht wanneer de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden

voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124).

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 12bis, § 1, 2de lid, § 3 en § 4 van de Vreemdelingenwet, van de principes van behoorlijk bestuur, van de principes van machtsoverschrijding, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 16 en 8 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing die tot de onontvankelijkheid summier is gemotiveerd door te stellen dat verzoekende partij niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten, en zijn verblijfsvergunning is vervallen sedert 31.10.09.

Dat hierbij echter dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen uitleg of reden gegeven wordt waarom zijn aanvraag, die hij meent in België te hebben ingeleid op grond van artikel 12bis, 2lid, 3° van de buitengewone omstandigheden voortspruitende uit zijn gezinsleven in België met echtgenote en 2 jarig kind, niet als dusdanig kon worden aanvaard.

De beslissing zegt met geen woord waarom de bijzondere gezinstoestand van verzoekende partij, haar reeds langdurig verblijf in België sedert 2001 haar vaderschap van 2008 en haar huwelijk in België voltrokken zonder enig verzet, geen buitengewone omstandigheden uitmaken die zouden toelaten de aanvraag in België in te leiden, hetgeen haar ontlast een geldig visum voor te leggen;

Dat de begeleidende brief van verzoekende partij dd. 27.07.2010 deze omstandigheden voorlegde en allerminstens impliciet dient te worden beschouwd als een uiteenzetting van elementen die een terugkeer naar het oorsprongland buitengewoon moeilijk maakten.

Dat verzoekende partij in casu alle documenten heeft voorgelegd die artikel 12bis, §1, 2de lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet door te verwijzen naar §2 van dezelfde bepaling, hetzij:

-een medisch attest

-een uittreksel van het strafblad of attest van goed gedrag en zeden

hetzij ook de documenten die hem werden gevraagd door DVZ bij brief dd. 20.07.2010.

Dat indien de Belgische staat van oordeel was dat verzoekende partij zich niet in buitengewone omstandigheden bevond, hij hiervoor een reden diende te verschaffen;

De reden dat de zijn verblijfsvergunning vervallen is sedert 31.10.09 beantwoordt dit niet vermits 12bis, §1, 2de lid, 3° een andere situatie behandelt dan 1° en 2° van dezelfde bepaling.

Dat de beslissing 15ter bijgevolg de aangehaalde middelen schendt; Dat in de mate de beslissing 15ter niet wettig gemotiveerd is het bevel om het land te verlaten dat ervan afgeleid wordt, op geen wettige basis steunt.

Dat beide beslissingen derhalve dienen geschorst en nietig verklaard worden; Dat verzoekende partij een gezin in België gesticht heeft dat twee minderjarige kinderen telt van 7 en 2 jaar;

Dat het zeven jarige kind van de echtgenote hem als een vader beschouwd, situatie die reeds 3 jaar verankering heeft; Dat het tweearig kind uiteraard ook zijn biologische vader niet kan missen; Dat mevrouw steeds de RWANDESE nationaliteit bezit; Dat haar eerste kind schoolplichtig is en zomaar België niet kan verlaten zodat het gezin verzoekende partij naar CAMEROEN niet kan volgen en nog minder daar verblijven tot een visum aan de echtgenote en vader zou worden toegekend.

Dat de beslissing derhalve de familiecel zou breken, minstens tijdelijk maar toch voor onbepaalde duur, met alle mogelijke negatieve gevolgen wat betreft de psychische en affectieve ontwikkeling van beide kinderen die uiteraard niet de leeftijd hebben bereikt om te begrijpen dat het vertrek van de vader te maken heeft met administratieve problemen, waarvan de ouders, in alle eerlijkheid evenmin verstand hebben;

Dat de aangehaalde middelen hierbij duidelijk geschonden worden, nl. art. 8 van het EVRM en 16 en 18 van de Rechten van het Kind.

(...)”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, zijnde de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, met name dat verzoeker niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten, daar zijn verblijfsvergunning is vervallen sedert 31 oktober 2009, zodoende dat verzoeker niet alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen heeft overgemaakt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

Uit de uiteenzetting blijkt eveneens dat verzoeker de motieven in zijn verzoekschrift bespreekt waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden.

Verzoeker voert verder aan dat de eerste bestreden beslissing niet wettig gemotiveerd is, daar zij niet verduidelijkt waarom hij zich niet in buitengewone omstandigheden bevindt. Verzoeker verduidelijkt dat hij zijn aanvraag heeft ingeleid op grond van artikel 12bis, § 1, 2de lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dat de buitengewone omstandigheden voortspruiten uit zijn gezinsleven in België met zijn echtgenote en tweearig kind. Dienaangaande verwijst hij naar zijn begeleidende brief van 27 juli 2010. Aangaande deze brief stelt hij dat zijn uiteenzetting “*allerminstens impliciet dient te worden beschouwd als een uiteenzetting van elementen die terugkeer naar het oorsprongsland buitengewoon moeilijk maakten.*”

Er moet vooreerst worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 juli 2010 zijn aanvraag tot gezinshereniging indiende op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is de echtgenoot van een tot onbeperkt verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling.

Artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is zich er te vestigen:

- de buitenlandse echtgenoot (...) die met hem komt samenleven (...)”

Verzoeker stelt dat hij zich in de voorwaarden van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bevindt.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.

(...)

§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling dan inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven. (...)”

Uit artikel 12bis van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat verzoeker normaal gezien zijn aanvraag vanuit het buitenland moet indienen. Slechts in drie welomschreven gevallen kan hij dit in België doen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats: 1. als hij reeds beschikt over een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden 2. als hij reeds beschikt over een machtiging tot verblijf van maximaal drie maanden 3. als hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden.

Uit het dossier van verzoeker blijkt dat verzoekers verblijfsvergunning vervallen is sinds 31 oktober 2009, zodat hij zich niet in één van de eerste twee vermelde situaties bevindt. Dit wordt niet betwist door

verzoeker. Verzoeker stelt echter dat hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden en dat hij dit aan het bestuur heeft meegedeeld in een begeleidend schrijven.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker op 27 juli 2010 inderdaad een begeleidende brief heeft verstuurd in het kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging waarin hij aangaf dat hij sinds 26 september 2001 in het Rijk is binnengekomen als student, maar dat hij zijn school niet heeft afgemaakt; dat hij ondertussen reeds 3 jaar een relatie met mevrouw I (...) heeft met wie hij op 5 juni 2010 getrouwd is; dat hij samen met zijn vrouw een dochter heeft die geboren is op 19 januari 2008; dat hij samen met zijn dochter, vrouw en een ander kind van 7 jaar oud die geboren is ten tijde van een vorige relatie van mevrouw, een gezin vormt met deze gezinsleden; dat hij deze jongen van 7 jaar beschouwt als zijn eigen zoon en dat hij op grond van al deze elementen zijn situatie wil regulariseren. Er kan vastgesteld worden dat in de brief waarnaar verzoeker verwijst hij inderdaad elementen aangaande zijn gezinssituatie ter kennis heeft gebracht aan de verwerende partij. Uit de bewoordingen van deze brief kan echter niet afgeleid worden dat verzoeker trachtte buitengewone omstandigheden aan te voeren. Nergens wordt in deze brief verwezen naar artikel 12bis, § 1, 3° en nergens kan uit deze brief afgeleid worden dat verzoeker deze elementen aanvoerde als buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn redenering waar hij aanvoert dat de elementen die hij in de voormelde brief aanvoerde minstens impliciet als een uiteenzetting dient te worden beschouwd die een terugkeer naar zijn oorsprongland buitengewoon moeilijk maakten. Het is de verantwoordelijkheid van verzoeker om aan het bestuur duidelijk te maken dat hij buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd. De buitengewone omstandigheden moeten duidelijk herkenbaar zijn. Zoals voormeld kan echter uit verzoekers brief niet afgeleid worden dat hij buitengewone omstandigheden heeft willen aanvoeren.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij zijn aanvraag die hij bij de gemeente Overijse indiende om op grond van artikel 10 tot een verblijf gemachtigd te worden uitzonderlijke omstandigheden inriep. Het kwam bijgevolg aan de gemachtigde van de burgemeester van Overijse toe om een standpunt in te nemen over de ontvankelijkheid van de ingediende aanvraag op grond van artikel 12bis, § 1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is aldus wel wettig gemotiveerd en ook in het kader van de formele motivering kan aan de verwerende partij geen gebrekkige motivering worden verweten daar de aanvraag van verzoeker niet kan beschouwd worden als een aanvraag ingediend op grond van artikel 12bis, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Noch artikel 12bis, § 3 en § 4 van de Vreemdelingenwet, noch het artikel in zijn geheel zijn geschonden.

De tweede verwerende partij heeft bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening gehouden met alle relevante elementen, zij heeft deze correct beoordeeld is op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar oordeel gekomen.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen welke verzoeker naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De tweede verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden. Gelet op de bovenstaande uiteenzetting kan de Raad dan ook vaststellen dat de gemachtigde van de burgemeester van Overijse zijn bevoegdheid niet heeft overschreden en er aldus geen sprake is van machtsoverschrijding.

Tot slot voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 16 en 18 van het IVRK. Verzoeker verwijst dienaangaande naar zijn gezinssituatie en stelt dat zijn gezin hem niet naar Cameroen kan volgen omdat hun kind schoolplichtig is.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Verzoeker stelt dat hij een feitelijk gezin vormt met mevrouw I.P. (...) met wie hij gehuwd is, alsook met zijn twee minderjarige kinderen, waarvan één kind een biologisch kind is van beide partners.

In casu kan aangenomen worden dat verzoeker onder het toepassingsgebied valt van het voormelde artikel. Toch dient er op gewezen te worden dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Verzoeker heeft een aanvraag tot verblijf ingediend in functie van mevrouw I.P. (...) en dient te voldoen aan het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, Gul v. Zwitserland, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de verwerende partij correct en redelijk heeft geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan artikel 12bis, § 1, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn gezinsleven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). De bestreden beslissing streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde beperkingsdoeleinden na en is door de wet voorzien en de verblijfsreglementering is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een echtgenote heeft die gemachtigd is in het Rijk te verblijven, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg verzoeker definitief van zijn partner en kinderen zal worden gescheiden. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). In licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond door verzoeker.

Daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij het inroepen van een schending van de artikelen 16 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de bestreden beslissing niet gericht is aan het minderjarige kind van verzoeker, merkt de Raad op dat deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag

daarom niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.069; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206.).

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker in zeer algemene bewoordingen naar de 'principes van behoorlijk bestuur' verwijst zonder te preciseren welk principe van behoorlijk bestuur werd geschonden.

In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker hiermee de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit voormelde bespreking is gebleken dat de overheid hieraan heeft voldaan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enige middel van verzoeker is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU